

Константин Константинов

Връщането

Какво е това чудновато животно, което върви едва-едва кран стена-та на отсрещния плочник? То прилича на котка, но цялото е изкаляно, почернено от сажди, като въглищар. Едното му ухо е полуизгризано. Коремът му – голям и отпуснат – се клатушка като торба. Ах, загледай-те се, взрете се по-внимателно! Та това е нашият Мър-мър, скитникът-котарак, който избяга един ден от къщи. Той ходи сега немил-недраг и си оплаква дните. Клетият Мър-мър! След шестмесечно скитане – ето на какъв ред дойде, така че и рождената му майка едва ли би го познала. Той върви, залитайки из улиците. Мисли само за едно: да легне напред пътя и да остави да го премаже някоя кола – така вече му е дотегнал тоя ужасен живот. Вече не се бои от нищо. Всичко му се е отщяло. Уморен е толкова, че върви полузаспал. Кучетата се спират и като го виждат така нещастен и жалък, не го закачат. Злите деца не го замерват с камъни – и те дори го съжаляват.

Как стана така, че Мър-мър, веселият котарак с дигната като байрак къса опашка и с мустак, който потреперава закачливо, се преобрази до-толкова?... Дълга история е тя и ние разказахме само една част от нея. Останалото – то е цяла редица едни и същи дни, седмици, месеци на глад, на бягане от кучета, от хора, от непознати шумове, на безсъние, на студ – с една дума, живот на загубено животно. Последното му по-дъл-готрайно убежище беше онази гостоприемница, дето така неочаквано той пристигна с автомобил като пътник без билет. Там не беше лошо. Той дори посвикна. Имаше често храна: някоя рибена опашка, остатъци от готварницата. Имаше си легло в килера. Но един петъчен ден дойдо-ха селяни с волски коли и големи рунтави кучета. Тия зли кучета едва не одраха кожата на клетия Мър-мър. И оттогава той отново заскита из града. Ето го сега из тая улица, крета бавно, спира, почива си и пак тръгва.

Неочаквано от срещния плочник едно момиченце го загледа, спря се и плесна с ръце:

– Хи-и!... Той е!

То пресече улицата, отиде до котарака, пак го погледна и веднага извика:

– Мър-мър! Ти ли си? Мър-мър! Обади се, моето коте!...

Мър-мър обърна бавно главата си. Нещо далечно, почти забравено, но хубаво, сладко, топло сви сърцето му. Но той вече на нищо не вярва-ше. Сигурно тъй му се е сторило. Ала детето продължаваше:

– Мърчо! Ти си, нали, Мър-мър!...

И посегна да го вземе. Едва тогава Мър-мър проумя, че всичко това

не е сън, не е лъжа. Нещо изведнъж стана с него и цял обезумял – от радост, и от мъка, – той се превърна на някогашния Мър-мър – с всичките фокуси от едно време. Като измърка надълго, тупна се по гръб на земята и дигна четири крака във въздуха.

Момиченцето също извика от радост:

– Леле-е-е! Същият – не е забравил нищо! – То тупна рамото си и каза: – Хайде, Мър-мър, хоп!

И Мър-мър, уморен до смърт преди малко, сега изведнъж скочи и – хоп на рамото на момиченцето. То го стисна с две ръце. Така двамата тръгнаха тържествено за в къщи. Още щом вратата се затвори зад тях, и сладостният мирис на къщата го лъхна от вси страни, нашият беден скитник съвсем обезумя от щастие. Той скочи от рамото на детето и отново се тръшна на гръб с дигнати крака. Цялото семейство, зарадвано и шумно, посрещна върналия се най-послед бездомник.

Хър-хър приближи до него, подуши го от глава до крака, засмя се и приятелски завъртя опашка. После веднага отиде в готварницата.

– Я ела, ела по-скоро да видиш изгубения си син! – каза Хър-хър на Мяу-мяу. – Нали ти думам, че ще се върне!

Мяу-мяу хукна. След нея тръгна и малкият брат Потуран. Но щом старата котка стигна до гостенина, едва не припадна от срам! Майчице мила! Та това ли плашило е нейният чистник, бяло-жълт, приличен и весел Мър-мър! Ами че той трябваше три дни и три нощи да го ближеш, за да му изчистиш саждите! Ами ухото? Ами тоя корем, цял окичен с бодли, сламки и кал! И понеже беше строга, умна и чиста котка, вместо поздравления и прегръдки тя приближи до него, кресна му сърдито, гризна здравето му ухо и му зашлеви две плесници. А Потуран... Потуран се ококори страшно, изсъска и подскочи настрана: той не можа да познае брата си. Смяташе го за чужд и едва когато Мър-мър бе изкъпан и доби предишния си вид, Потуран се съгласи да признае, че може би това е брат му, но все пак го гледаше със страх.

...Сега, легнал на миндера в готварницата, опрял гръб о гръба на кучето, Мър-мър примижава блажено, мръдне мустак и започва отдавна забравената си песен: мър-мър-мър... Печката гори тихичко и от време на време изпращи. Чайникът шушне отгоре като стар приятел. Всичко е приветливо, кротко, добро, всичко сякаш казва: „Най-послед! Най-послед той си дойде! Прибра се скитникът в къщи!“

И Мър-мър оглежда още веднъж наоколо си, тупва с късата си опашка по възглавницата, щастлив, че си е пак дома, и не иска нищо друго вече, освен това да продължава все така и днес, и утре, и в други

Връщането

ден, и да няма край.

КРАЙ

© Константин Константинов

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007
Редакция: VHorse, 2007

Публикация:

Константин Константинов
ПРИКАЗКИ ЗА ТЕБЕ
Избрани приказки и разкази

ЗЛАТНА БИБЛИОТЕКА
Избрани творби за деца и юноши
Под редакцията на Дамян Дамев
Двадесет и трета книга

Редактор Христиана Василева
Художник Иван Кьосев
Художествен редактор Тончо Тончев
Технически редактор Катя Бижева
Коректор Елена Иванова
Л. Г. У. Тематичен № 2661. Година 1971
Дадена за набор на 8. II. 1971 година
Подписана за печат на 10. XI. 1971 година
Излязла от печат на 30. III. 1972 година
Формат 1/16 84/116. Тираж 60 000
Печатни коли 10,50. Издателски коли 17,12
Цена 2,15 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС, София, 1972
Отпечатана в ДПП „Балкан“. Подвързана в ДПК „Д. Благоев“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3285>]